

отъ турските власти: запрѣщавало се да ставатъ театрални прѣдставления нощно врѣме отъ страхъ на пожаръ, съдържанието на пиеситѣ не можеше да се вземе отъ историческото народно минало, изпѣване на юнашки пѣсни не се допускаше и пр.

Обаче, слѣдъ 1870 година, театралното дѣло у насъ се разширява и цѣлти вслѣдствие на економическото подобрене на живота и на многобройнитѣ дружества и читалища; на театралнитѣ прѣдставления се даваше вече общественъ характеръ, репертоарътъ ставаше все по богатъ и по разнообразенъ; и вкусътъ къмъ театралното дѣло проникваше и въ най затѣнтенитѣ мѣста на България.

Възтанията и руско-турската война туриха край на наченато театрално дѣло.

Въ 1883 г. се е образувала въ Пловдивъ първа българска професионална драматическа труппа; но тя не е могла да вирѣе задълго врѣме, бурни врѣмена настанали, съединение, сѣрбско-българска война: актьоритѣ оставиха ролитѣ си, нарамиха пушката и се затекоха на границата.

Слѣдъ войната, въ 1886 година, все въ Пловдивъ, нѣколко любители на драматическо искусство, както и нѣкои актьори и актриси образували нова драматическа труппа. Двѣ години по кжсно, тя идвала въ София и давала нѣколко прѣдставления, посѣтени съ живъ интересъ отъ столичната публика; по настояване на много видни столичани, труппата се установила въ София, като получила отъ държавата една субсидия отъ 3000 л.; тя носѣше името „Български Театъръ“, и давала своитѣ прѣдставления въ една дѣсчена барака, тамъ гдѣто днесъ се издигна Нар. театъръ. Отъ тогава е започнала нова ера за театралното дѣло въ България: труппата постоянно се усъвършенствувала, нови сили се привлекоха, публиката показва повече интересъ къмъ театралнитѣ прѣдставления, нови пиеси се съставиха отъ български писатели (Вазовъ), други се прѣведоха отъ чуждитѣ езици, съ една дума българското драматическо искусство се постави на по здрава основа.

Това не бѣ, обаче, за дълго врѣме; явиха се нови мжчнотини, главно отъ материаленъ характеръ; субсидията отъ 20000 лева не бѣше достатѣчна, труппата се разтурила, въ 1892 год., тя пѣкъ се сформирувала и стана българската драматическа труппа „Сълза и Смѣхъ“, но този пѣкъ на по-здрави основи. Славянската бесѣда ѝ служеше като помѣщение, актьоритѣ бѣха избрани сили, а въ репертоара влизаха: „Емилия Галоти“, „Ревизоръ“, „Феодора“, „Сидъ“, „Желѣзарѣтъ“ и други.

Такъвъ важенъ културенъ интитутъ не можеше да се остави вѣчно не нареденъ и безъ попечение, врѣме бѣше правителството да се загрижи за работитѣ на театралното дѣло у насъ, и да се постави всичко на здрава основа.

Прѣзъ 1904 год. Министерството на Народното Просвѣщение се учрѣди единъ управителенъ комитетъ, натоваренъ съ уредбата и успѣха на театралното дѣло у насъ; назначи се единъ интендантъ, доведе се отъ странство артистически режисьоръ, отпушаха се субси-